

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 10 (429)

Fredagen den 6 mars 1896.

9:de årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun ensam kr. 5:— Iduns Modet., fjortondagsuppl. > 5:— Iduns Modet., månadsuppl. > 3:— Barngarderoben..... > 3:—</p>	<p>Byrå: Klara södra kyrkog. 16, 1 tr. Allm. telef. 6147. Prenumeration sker å alla post- anstalter i riket.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerpris 15 öre (lösn:r endast för kompletteringar.)</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.</p>
--	---	--	---	--

Grefvinnan Anna Douglas.

född Ehrensvärd.

Medan ännu såväl den sällskapliga som den politiska säsongen i vår hufvudstad står i sitt fulla flor, hafva vi nöjet för våra läsarinnor framställa bilden af en bland dess mest lysande stjärnor: grefvinnan *Anna Douglas*, född *Ehrensvärd*, h. excellens utrikesministerns maka.

Med öfverträffligt behag har grefvinnan Douglas upptagit härskarinnespiran i utrikesministerhotellet vid Blasieholmstorg, och de fester, som till dess strålande gemak församlat den högsta societetens och politiska världens elit, ha, ej minst på grund af värdinnans intagande egenskaper, räknats till den snart gångna vinterns förnämsta sällskapliga succéer.

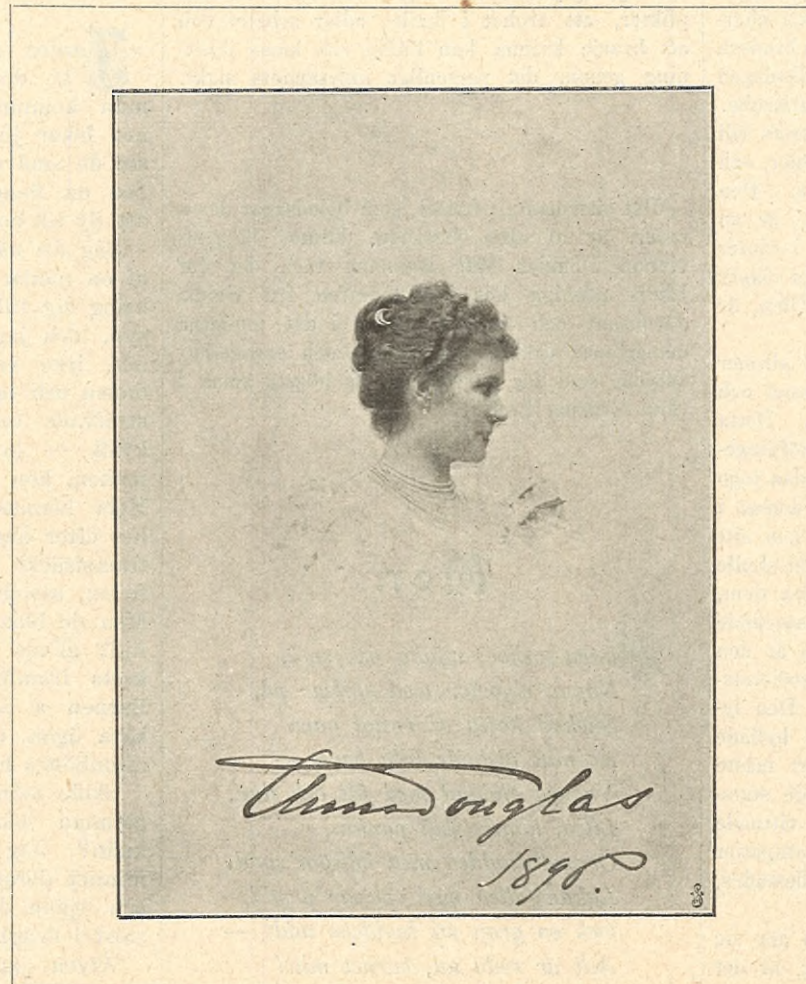
Man är visserligen något trångbodd i utrikesministerhotellet, ty detta »boställe» åt Sveriges andre excellens daterar sig ej från i går. Alla arkitektoniska anordningar i det inre, ej minst bottenvåningen, förstugan och trappuppgången, crinra om något »gustavianskt». Men denna omständighet bidrager endast till att göra ministerhotellet mera hemtrefligt och låta lyxen så att säga amalgameras i den stämning af gammal herregård, som verkar så inbjudande och fängslande på besökaren.

Hans excellens med grefvinna bebo våningen en trappa upp, som är fullständigt modernt inredd med all den komfort och smak man kan vänta sig att finna hos personer i denna samhällsställning och med denna

bildning. Att konsten och konstindustrin i vidsträckt mån fått bidraga till förskönande af detta hem, torde lätt inses. Den gedigna lyxen förhöjes ej minst genom den mängd af antika konstföremål som finnes i den Douglaska släktens ägo, och af hvilka man vid högtidliga tillfällen särskildt fäster sig vid den kostbara Trollebägaren, ett mästerverk af den ädlaste renässansens guldsmeds- och ciseleringskonst.

Våningen två trappor upp omfattar praktrummen med den stora, i all sin enkelhet magnifika mottagningssalongen och de stilfulla gemakerna i roccoco och Louis XVI. Af rent historiskt intresse är den s. k. Gustaf III:s salong med äkta förgylld möbel i röd, nu något bleknad damast och liknande tapeter på väggarna.

I denna omgivning är det den nye excellensens gemål gör les honneurs med all den älskvardhet och grace man redan lärt värdera hos henne. Men grefvinnan Douglas har ju också, redan genom sin börd, alla betingelser för att fylla denna framskjutna plats. Hennes far, f. d. tjänstgörande kammarherren hos änkedrottning Desideria, greve Albert Ehrensvärd, har själf en gång som minister för utrikes ärendena residerat i samma salonger, där nu dottern vid sin makes sida representerar svensk gästfrihet inför hufvudstadens »diplomatiska Europa». Af mödernet har grefvinnan Douglas utan tvifvel

Liksom kvinnan ej blir något utmärkt, utan att äga något af mannens ande, så behöfver också mannen något af kvinnans själ till sin högre mänsklighet.

A. Oehlenschläger.

några droppar *norskt* blod i sina ådror — hennes mor, född Hedda Vogt, är nämligen norska — en omständighet, hvilken väl som ett godt tecken icke bör underskattas i våra en smula unionskrängliga tider. Nu njuter det äldriga föräldraparet sitt *otivum cum dignitate*, fjärran från hufvudstadens bullrande lif, på sitt gods Tosterup i Skåne.

Anna Louise Dorotée Ehrensvärd (så lyder grefvinnan Douglas' fullständiga namn) är född . . . ja, icke kan väl någon förebrå oss en indiskretion, då vi röja denna siffra, om hvilken vår adelskalender så villigt ger besked: år 1855. För öfrigt — de fyrtio åren äro ju just den bildade kvinnans »gyllene ålder», ett rön, som icke minst besannar sig, där de bäras med ett så ungdomligt behag, som fallet är här.

År 1876 ingick hon äktenskap med sin nuvarande make, grefve Ludvig Douglas. Vid den tiden hade grefve Douglas ej ännu begynt spela den framstående politiska roll, som sedan blifvit hans. Han var hofman — som kammarherre har han tjänstgjort hos kronprins Gustaf — och tillbragte för öfrigt sin tid som nitisk och intresserad jorddrott på sina stora östgötagodis Stjärnorp och Gerstorp. I sin egenskap af härskarinna för en stor skara underlydande hade här den unga grefvinnan rika och väl tillvaratagna tillfällen att göra godt och vida omkring binda tacksamma sympatier kring sin nobla personlighet.

Ett icke sällan återkommande afbrott i dessa år af lugnt godsägarlif utgjorde talrika utländska resor, oftast förenade med besök hos grefve Douglas' fränder i Tyskland: föräldrarna, öfverstekammarjunkaren grefve Carl Douglas och hans maka, grefvinnan Louise af Langenstein och Gondelsheim, bosatta på den charmanta Villa Douglas vid Konstanz, samt brodern ryttmästaren och ledamoten af tyska riksdagen grefve Wilhelm Douglas, bosatt i Karlsruhe.

Under tiden växte en hurtig barnakrets till i grefvehemmet, tre döttrar och tre söner, och modersplikterna voro många och tränga. Den äldsta dottern, fröken Louise Douglas, är nu redan en sjuuttonårig ungmö, som just i vinter för första gången fått pröfva sina unga vingar i sällskapslifvet; det yngsta barnet, Ellen, är kommet till världen år 1892.

Emellertid indrogs maken efterhand alltmer i det politiska lifvet och dess intressen och gjorde så sitt inträde i vårt öfverhus. Detta blef närmaste trappsteget till landshöfdingestolen i Upsala, och för tvänne år sedan togo grefven och grefvinnan Douglas residenset i den gamla Vasaborgen i besittning som sitt nya hem. Något stadigvarande hemvist skulle dock ej heller universitetsstaden blifva dem, men den korta tid, deras gästfria och intagande personligheter gäfvö nytt lif och glans åt den gamla lärdomsstadens en smula tröga societetslif, skall där icke snart glömmas. Den lysande afskedsfest, hvarmed samhället hyllade sin afgående höfding, då han så snart måste lämna det för sina nya maktpåliggande statsmannavärf vid konungens rådsbord, vittnade på det otvetydigaste om de hjärtliga sympatier han och hans maka här, som allestädes, förvärfvat.

Hvarhelst den kvinnliga förtjänsten gör sig gällande, vare sig hos hög eller låg, är det

som bekant Iduns syfte att söka framhålla densamma, och därför kunna vi ej, om ock med fara att gå grannlagenheten för nära, till sist afhålla oss från att med några korta drag antyda grefvinnan Anna Douglas' personlighet.

Det är glädjande, då en hög samhällsställning uppbäres af en högsinnad karaktär, då börd- och själsadel samverka för att frambringa en af dessa sällspordt vinnande personligheter, till hvilka man ofrivilligt känner sig dragen med sympatiens makt. Detta kan utan öfverdrift sägas om grefvinnan Douglas. Ty rikt utrustad å både hufvudets och hjärtats vägnar, uppfattar grefvinnan sin ställning på samhällets höjder med klokhet och allvar, väl vetande, att ju mera framskjuten den ställning är, som man intar, dess större blir ansvaret. Och dock tro vi oss kunna säga, att grefvinnas — likasom hvarje sann kvinnas — vackraste sidor utvecklas inom hemmets område, där hennes rättrådighet, flärdlöshet och hjärtevinnande godhet i rikt mått göra sig gällande. Af naturen praktisk och verksam som hon är, äro ej heller husmoderns plikter henne främmande.

Slutligen kunna vi ej afhålla oss från att vidröra en egenskap, så belysande för hennes person, att skildringen blefve alltför ofullständig, om vi förtege den samma. Vi mena grefvinnan Douglas' storartade välgörenhet, detta det rika hjärtats behof af att se andra på ett praktiskt sätt lyckliggjorda, en egenskap så mycket älskligare som den endast i tysthet ger sig uttryck.

»I sitt hem är hvarje sann kvinna drottning.» På samma gång som vi tillämpa dessa ord på ofvanstående teckning, tillåta vi oss betona, att stora grundsatser finna sin rätta tillämpning just i det trogna utöfvandet af små plikter, att trohet i kallet adlar arbetet och att hvarje kvinna kan blifva sitt hems drottning genom det personliga inflytandets makt.

* * *

Det charmanta porträtt, som beledsagar dessa rader, är af allra färskaste datum, då grefvinnan Douglas haft godheten taga det för Iduns räkning hos hoffotografen fru Selma Jacobson, och är det utfördt i det moderna manér med dräkten förtonande och endast lätt antydd, som för närvarande är högsta smak i våra förnäma kretsar.

— * —

M o r.

*Kära sockor, mjuka och små,
Näpna skjortor med spetsar på,
Stickad kofta af rosigt garn
Åt mitt älskade lilla barn —
Vagnen bäddad med filt och dun,
Liten, himmelsblå paulun,
Örngottskudden med hålsöm sydd,
Lakansfällan med spetsar prydd,
Och en grop uti kuddens midt —
Allt är redo nu, barnet mitt!*

*Allt är redo — i hjärtats vrå
Skall ditt varmaste bo du få;
Där skall kärlek ditt rede bli
Hela lifvet att hvila i;
Där har moder gjort huset tryggt;
Af sitt hopp har hon väggen byggt,
Taket hvälfvt af sin bästa dröm,
Och på härden hon offrat öm
Allt sitt älskande hjärtas glöd
Att dig skydda mot köld och nöd . . .*

* * *

*Han har kommit — han hvilar re'n
Vid mitt hjärta — en liten en,
Späd och rosig och mjuk och rar
Med två mörkblåa ögons par.
Hvilken sällsam exstatisk lycka
Att i famnen sitt barn få trycka!
Hvilken salighet är så stor
Och så rik som att vara mor!
Där oss skänkas i ljuf förening
Lifvets fullhet och liftets mening.*

Nonny Lundberg.

— * —

”Bed med oss, mamma!”

»Uppåt bör vårt hjärta se
Och den gode Fadern lofva. —
Jorden intet har att ge,
Men all god, fullkomlig gäfvu
Kommer ifrån himlen ned.
Bed, bed!»

»Jorden intet har att ge.» Visserligen är det först vid en mognare ålder, man kommer till insikt häraf — för barnet leker ju hela världen. Och dock måste de små redan tidigt läras, att där finnes en fiende inom deras eget bröst och att fly till honom, »som hafver barnen kär».

Säg du någonsin en skönare syn än den af en moder med barnskaran samlad omkring sig till bön? Jag har sett en sådan syn, och jag glömmet den aldrig: en moder, icke en af dessa, hvilka ha tid att dansa och leka bort sitt lif, utan en, som sträfvade och arbetade från morgon till kväll — hon måste ju hjälpa den kära maken, hon ville så gärna dela hans börda. Hela hennes hållning bar vittne om trötthet efter dagens mödor — hufvudet något framsträckt och hela gestalten litet hopfallen, såsom förmådde hon icke sitta rak. Men de blåa ögonen blickade med kärleksfullt allvar på barnen, hvilka stodo i en krets framför henne med knäppta händer. Barnen å sin sida skådade in i moderns kära ögon, under det att ett af dem läste aftonbönen högt och modern tyst följde med.

Skola manne dessa barn någonsin kunna glömma bönestunderna vid sin moders knän? Jag tror det ej. Jag tror, att minnet däraf skall följa dem genom lifvet och tjäna dem till styrka i frestelsen, till tröst i svaghet och lidande.

Äfven jag har haft lyckan att äga en

moder, som själf bad med sina barn. Visst var det kärt att läsa sina böner för »mamma» — jag påminner mig lifligt, huru som jag en gång, då jag började bli »stora flickan», bitterligen grät, emedan min mor var förhindrad att läsa aftonbönen med mig. Visst var det högtidligt då vi, under sommarferierna, när mor höll skola med oss, om aftonen sjöngo: »Så går en dag än från vår tid» och på morgonen den sköna psalmversen: »O, Herre, dig jag vill åkalla, när aftonstjärnan framgår skön; när morgondaggens pärlor falla, till dig jag höja vill min bön.» Men jag reflekterade ej då öfver det sublima i en moders kall, öfver den välsigelse, som det måste bära med sig, att »mamma» själf lärde sina barn att bedja och bad med och för dem.

Jag säger ej, att det därför ej kan hända, att barnen, eller något af dem därute i världen kan gå vilse och kanske till och med förloradt. Dess värre har man mer än en gång sett exempel därpå. Men ofta har det också hänt, att ett bibelord, en bön eller psalmvers, som mamma lärde barnet, föll den vilseförde i minnet, just då han stod på branten af en afgrund, och — han var räddad! Ett enda litet godt frö nedlagdt i barnasinnets, huru fruktbarande kan det ej blifva! Tro, endast som ett senapskorn, och den kan blifva till en makt i världen!

Huru kan en moder, eller, dess värre, många mödrar, antingen helt uraktlåta att tillhålla sina barn att bedja eller ock öfverlämna den ljufva plikten att göra bön med dem åt tjänarinnan, denna må nu för öfrigt vara hur pålitlig och god som helst?»

»God natt med er, små barn! Gån nu snällt och läggen er! Dadda läser aftonbön med er.» — »Men vi vilja, att du läser med oss, mamma. Kan du inte komma?» — »Nej, mamma har icke tid,» heter det, och så fösas barnen till sängs och gråta sig kanske till sömns, om ej »dadda» kan trösta dem med löfte om namnam och dylikt. Men mamma, ännu ung och vacker, står framför spegeln och profvar den nyhemkomna klädningen, och så ändras den — där var någonting i olag, och det tar en ryslig tid att få den där slejfen, den där puffen m. m. sådana hon vill ha dem. Ändtligen har sommarskan fått allt i ordning, men nu skall håret friseras och prydas, och så kommer turen till hals- och armprydnader. Slutligen är hon dock färdig och — i bästa fall — nöjd med toaletten. Och hon ler mot sin bild i spegeln.

Ack, det där leendet skulle du, unga moder, i stället sparat åt småttingarne. Du skulle tagit en stund från dina angelägna toalettbestyr och läst aftonbönen med dina barn, innan du prydde dig för din man och din vänkrets och for ut för att roa dig. Tänk, om någon bland dina små aldrig mer skulle bedja dig om något! Tänk, om en liten plats snart skulle vara tom och ett par små klara ögon slutna för alltid! Tänk, om en af de ljufva, bedjande barnarösterna aldrig mer skulle ljuda för dina öron:

»Bed med oss, mamma! Bed med oss!»

S—m.

Sen vår.

Skiss för Idun

af

Hedvig Indebetou*.

»Våren är kommen, står det i tidningarna — men inte står det så på marken!» brummade kaptenen på Barbacka en dag i början af april, medan snöflingorna yrde så tätt utanför hans fönster, som om det varit midvinter. »Sätt på en brasa, Margret!»

Kaptenen vände tidningen och började läsa på andra sidan. »Lärkan har hörts för längesedan!» stod där vidare... »Ja, nog är det längesedan!» fortfor kaptenen på samma sätt, »för inte har då jag hört henne i år. Hon har väl frusit ihjäl, och det kan då ingen förtänka henne!»

Gamla Margret anmärkte fogligt, medan hon staplade upp vedträden i kakelugnen, att hon verkligen hört lärkan i söndags morgse, när hon gick till kyrkan.

»Det var väl kyrk-klockorna, som ringde för öronen på dig, fast du trodde att det var lärkan!» snäste kaptenen; men hans gamla faktotum var så van vid hans små utbrott, att de inte bekommo henne det ringaste. Hade de i stället aldeles uteblifvit — då först hade hon börjat frukta att något var i olag. »Gamla ungarlar ska' så vara,» menade hon, »de ha inte fått lära sig bättre!»

Men nog satte kaptenen i själfva verket värde på april-snön, gammal landbrukare som han var, och hade den uteblifvit, det hade han visst tagit värre, än om lärkan gjort det. Det kunde dock inte nekas, att blåsten ännu väl näsvist kröp in genom fogningarna, med reumatismen i sällskap, och det var därför, som kaptensens lynne nu var ojämnt. Till och med den trofaste »Hoch» darrade, där han låg framför elden, antingen det nu var af köld eller för att på sitt vis instämma med husbonden.

Det hördes stampningar i förstugan — det var postpojken; han var hvit som en mjölnare. Kaptenen reste sig långsamt och gick stelbent ut i dörren att hämta in väskan. Liksom genom en tyst öfverenskommelse öppnade Margret på samma gång den motsatta dörren i förstugan och gjorde sig något ärende dit ut; hon kastade en lång och spanande blick först på väskan och så på kaptensens ansikte.

Jo — det var bref! Det såg hon på hans min, då han tog upp väskans innehåll, innan han åter försvann inom dörren till sitt rum.

Kaptenen var dock en alltför ordentlig affärskarl för att inte först öppna affärsbrevet, men de voro lyckligtvis inte många, och fort gick det också i dag att ögna igenom dem. Inte tycktes de heller innehållit något af vikt, ty inte ens ett ogillande »hm!» hördes vid något af dem, utan de lades bara skyndsamt åt sidan på skrifbordet. Därpå drog kaptenen stolen i ordning och lät sin uppmärksamhet helt och hållet tagas i anspråk af det återstående brevet.

»Margret!» lät det ljudligt, en liten stund därefter, så att det hördes genom hela huset — och Margret kom in, som om elden suttit i knutarna. Det var som hade hon stått utanför och bara väntat på det där utropet. Men hon såg inte oroligt ut, bara nyfiken och intresserad, ty hon kände så väl till hvarje tonfall i kaptensens röst, att hon aldrig misstog sig på betydelsen. Och nu lät utropet så klangfullt och godt, att ögonen riktigt tindrade på gumman, när hon kom in; nu visste hon att det var goda nyheter. Själva Hoch hade sprungit upp och gifvit till ett litet gläfs, som af väntan.

»Nu ska' du få höra på sjuutton, Margret!» utbrast kaptenen, och han såg bestämdt fem år yngre ut än nyss, tyckte hon; det var något i hela hans väsen, som ofrivilligt påminde Margret om den där julhelgen, för flere år se'n, då ingenjör Kurt, brorsonen, kom hem och var förlofvad. »Nu ska' du veta, Margret, att vi få frammande!»

»Åh, allri' i världen!» var Margrets utrop, nu som vanligt, men det betydde aldeles motsatsen af hvad det kunde låta, ty det var ett uttryck af den största belåtenhet, — »det ä' väl allri' möjligt heller, att det ä' ingenjörns, som komma?»

* Våra uppmärksamma läsarinor skola helt visst själfva upptäcka det nära sambandet mellan denna lilla skiss och berättelsen »Gamla stilen» af samma författarinna i vårt senaste julnummer.

Red.

»Jo, så står det till, du! Nu ska' här bli annan fåglalåt i sommar, ty de komma allihop — Kurt och frun och barnungarna, ska' du tro!»

Margret slog ihop händerna och torkade sedan bort en glädjetår. »Att jag skulle få upplefva't,» utbrast hon.

»Åh, du ä' väl inte så lastgammal än heller!» muttrade kaptenen, som hunnit hämta sig så mycket, att han återfått hvardagstonen.

»Ja, ä' man gammal, så kan man väl just som bli yngre af sånt!» tillade Margret. »Och när komma de?»

»De vänta inte på öppet vatten... ty då få de väl vänta till midsommar,» sade kaptenen med en blick ut genom fönstret, »utan det förhåller sig som så, att Kurt ska' resa ut för bolagets räkning på ett par, tre månader i sommar och vill lämna hustru och barn här under tiden. Hvad säger du om det, du? Där står nu också i brefvet en hel hop, som väl lilla frun har dikterat, kan jag tro, om att de ä' rädda att göra oss för mycket besvär, vi som ä' gamla — ja så står det väl inte precis, men det veta de ju i alla fall att vi ä'! Nå, hvad säger du om't, Margret?» Kaptenen såg just litet oroligt frågande ut.

»Nog ha vi utrymme däruppe och sängkläder och allt som ska' vara!» sade Margret skyndsamt med värma.

»Ja, det ska' bli förbaskadt roligt att se barnungarna,» sade kaptenen, — och föräldrarna med, förstås. Gossen var så liten, när jag var där uppe, och när så'na där ä' som små grodungar, så förstår jag mig inte mycket på dem — och flickan har jag ju aldrig sett! Men nu kunna de ju springa på sina egna ben, och då tycker jag här ska' bli ett kolorum!» Kaptenen försökte se en smula bekymrad ut, men det lyckades inte.

»Ja, nog ska' jag styra i ordning på bästa vis,» sade Margret — »men hur snart få vi vänta dem?»

»Fram i maj — om det inte blir snöhinder på järnvägen! Kurt stannar här ett par dagar på utresan och kommer se'n och hämtar dem på återvägen också, skriver han. Han tycker det vore tråkigt för dem att sitta ensamma hemma däruppe i Norrland hela sommaren, säger han.»

»Ja, nog vet han, att de ä' välkomna!» slöt Margret. Och nu var det som om den första klara solstrålen, den första ljumma vårfliakten hade trängt in i det ensliga hemmet. Kaptensens lynne blef upptinadt långt fortare än hans åkrar och ängar, och för hans gamla hushållerskas öron hade det glada budskapet haft en långt ljufvigare klang än lärkans vårsång.

* * *

Maj hade kommit, dock äfven den kall och grå. Säkra värtecken dröjde ännu att visa sig — dock finnes det ett som aldrig sviker: det är det tilltagande *ljuset!* Det kommer ofelbart lika för hvarje år och säger oss, att vi icke missräkna oss, hvilken uppsyn än naturen må visa.

Plötsligt infunno sig dock några varma och soliga dagar, som lyckades framlocka någon grönska ur marken och kommo knopparna på träd och buskar att svälla.

»Vår Herre tänker på småttingarna!» sade gamla Margret; ty det var just de dagarna, som voro utsatta till resan.

Och så körde en dag den stora täckvagnen, som inte på årtal förut varit ute ur vagnshuset på Barbacka, bort till järnvägsstationen; och när den vände åter, tittade ett par rosiga barnansikten ut genom rutorna på vagnsfönstren.

Frisk som en norrlandsfläkt hoppade den unga frun ur vagnen, då den snart stannade framför förstu'trappan på Barbacka, och tog kaptenen i famn och därefter Margret, som hon kände sedan sitt första besök såsom nygift — under det att hennes man skakade hand med sin fosterfar. De små, som allraförst blifvit lyftade ur vagnen, stodo redan på trappan och begapade, orörliga af förundran, allt det nya de sågo omkring sig.

Under de följande dagarna lyste kaptensens ansigte af en helt ovanlig glans, ingen vid gården gjorde honom i olag, och han till och med tappade räkningen på frostnätterna efter Vårfrudagen. Margret förklarade dagligen, att präktigare och märkvärdigare barn kunde det då inte finnas till — och hennes nybakade pepparkakor och småbröd tågade flitigt genom hennes egna händer ur skafferiet och in i »barnkammaren».

Det var bara en i huset, som icke såg barnens därvaro med riktigt blida ögon: och det var Hoch. Hitills hade han ensam varit favoriten — men nu sjönk han med ens i betydighet; och med en raphönshunds fina uppfattning förstod han

det nästan genast. Ty få egenskaper äro kanske så utpräglade hos en hund som afundsjukan — men måhända har den sin rot just i hans kända trohet och tillgifvenhet!

Icke så, att Hoch på minsta sätt visade sig ondsint mot de små — åhnej, därtill var han en alltför nobel hund; men han gick ur vägen för dem, gaf dem en och annan sned blick, och såg han sin husbonde smeka dem, kunde han till och med så öfvervåldigas af sina känslor, att han sprang fram och sökte tränga sig emellan. Och barnen å sin sida drogo sig helst undan för honom — ty Hoch visste inte själf, hvilka verkliga piskslängar han, trots sin välmening, kunde utdela, då han viftade på den smärta, kraftiga svansen. — Men allt detta var egentligen blott i början. Snart lärde sig barnen att i honom känna en vän; och hunden åtog sig ofta frivilligt uppsikten öfver dem, då de lekte på gården, och ingenting kunde då förmå honom att lämna dem ur sikte.

Ja, där blef nu ett annat lif i det förut så enformiga och urverksmässiga hemmet. Glädtigt ljödo de späda rösterna genom rummen, och äfven, när väderleken ej var alltför afskräckande, ute på gården och i trädgården. Lille Karl Jakob, nu på fjärde året, hade snart blifvit så god vän med både kusken och rättaren, att han fick tillträde till bådas särskilda områden och visste snart namnen såväl på »farfars» hästar som på de vanligaste åkerbruksredskapen.

»Farfar» — hvad det ljud underbart i den gamle enstöringens öron! Det föreföll honom som en oförtjänt gåfva, detta namn, då det uttalades af dessa små rosiga läppar! Och detta ord blef äfven snart ett »Sesam», som för de små öppnade tillträde hvart helst de ville — det märkte de fort nog med barnasinnet snabba, instinkt-mässiga uppfattning! — det öppnade till och med »farfars rum», hvartill egentligen skulle vara »förbjuden ingång».

En dag satt kaptenen inne i sitt rum, upptagen af räkenskaper, då han fick höra ett sakta klappande på dörren af ett par små mjuka händer. »Fa-fa!» lät det sakta utifrån. »Farfar» försökte göra som flickan i sagan och stoppa öronen till för den förledande rösten. Ett ögonblicks paus — så blefvo bultningarna något kraftigare af de små knubbiga knytnäfvarna. »Fa-fa», öpp'a!» lät det högljuddare. »Farfar» ville gärna avsluta sitt arbete och tillgrepp den listen att hålla sig alldeles tyst och låtsas som om han inte vore inne. Men däri hade han missräknat sig! Ty nu upphäffdes ett sådant »indiantjut», att det trängde icke blott till »farfars» öron, utan ända till hans hjärta! Dörren kom upp, lillan kom in och alla siffrorna togo till flykten!

Det första lilla Greta nu företog sig var att gå fram till bordet, där »farfars» snusdosa händelsevis var ställd, och i ett obehagadt ögonblick öppna locket, med dosan vänd upp och ned — och vips! låg hela innehållet utstjälpt på golvet. — Jo, det skulle ha varit någon annan, som gjort det! — Men nu blef ej tid att tänka på själfva skadan, ty »farfars» hela uppmärksamhet togs i anspråk af att söka trösta lillan själf, som började få nysning på nysning, bara af doften!

När efter en mild och gynnsam vecka det åter blef »rusk» ute — man må nu kalla det »löfkyla» eller »kråknedan» eller hvad man vill; namnet gör föga till saken, ty kylan är lika intensiv ändå! — och de små inte kunde få gå ut, utan små vagnar och kärror slamrande drogos genom alla rummen istället — — ja, när då kaptenen en dag utbrast: »Det blir ingen vår i år!» — då betraktade lille Karl Jakob honom med ett par stora, förvånade, halft förebrående ögon och sade: »Ja, men det ä' vår, för det har mamma sagt!» Och inte kunde väl då »farfar», som själf snart sett sina sjuttio vårar, vilja söka att komma barnatron på skam!

Tvårtom var det han själf, som blef öfvertygad! En dag hade han med fru Aina, som stundom åtföljde honom, gått på sin morgonpromenad kring ågorna. Det var ännu något kyligt, då de gingo ut, men de hade gått långt, ända in genom skogen och bortåt torpen; och under tiden hade det, fram på förmiddagen, blifvit mycket varmare. Luften var tydlig en annan. Själftva solglansen var än annan. Den låg inte bara i fru Ainas ungdomliga anlete, — fast den låg där också, — utan backar och gården riktigt lågo och gassade sig; och nu spelade verkligen lärkorna från alla håll, och taltrasten jollrade från skogsdungen — och så det var så gol göken! Gubben tyckte, att gräset bestämdt blifvit grönare och rågen längre sedan i går. Och björkbacken skiftade tydligen i ljusgrönt.

När de kommo in genom gårdsgrunden igen,

då kommo där två små rödkindade, muntra bytingar emot dem, med händerna fulla af hvit-sippor, hvaribland till och med en och annan gullvifva insmugit sig. Gamle kaptenen stannade och betraktade hela scenen framför sig, medan han torkade svetten från pannan. Var det verkligen detsamma gamla Barbacka, som nu låg där i en så ljus dager? Hade han inte sett det våras där för hvarje år som gått, och ändock var det nu som om grönska och blommor haft en ny fågning — ty det var *lyckans* solsken som bredde sitt skimmer däröfver!

Våren hade verkligen kommit, fastän sent! När de små kommo fram och fattade honom i hvardera handen för att draga honom med sig — då förstod han, att det var *dessa* små »vårblomster», som förut fattats i hans lif. Kurt hade dock redan varit i skolåldern, när han kom hit.

Det var denna första, fina vårskiftning i människolifvet, som gubben först nu hade fått göra bekantskap med. Och han kände därvid, att det nu också i hans hem en gång blifvit en varm, rik, förhoppningsfull, fastän *sen vår!*

«Diana»

— *pristagarinnan i vår lilla »skottdagstjälan»* — *har nu låtit masken falla och gifvit sig tillkänna för redaktionen som en både oss och vår läsekrets kär gammal bekant, författarinnan fru **Eva Vigström (Ave)** i Helsingborg.*

När man skall hålla gästabud...

Några praktiska vinkar för unga husmödrar.

Af *Ellen Bergström.*

III.

Bordsserviserna.

(Forts.)

Finns en gammal ostindisk servis, så är ju — det bästa godt nog; i motsatt fall skulle vi vilja föreslå en servis i hvitt och guld med familjens monogram i guld. För öfrigt bjuda våra inhemska porslinsfabriker i närvarande stund på verkliga läckerheter, så att det till och med för personer med mycket uppdrifna fordringar är onödigt att taga sin festservis från utlandet. Hvad tillen fullständig uppsättning hör, inhämtas bäst vid inköpet; dock må nämnas att det är distingueradt att utom räkningen hafva för hand målade olika desserttallrikar. Mokka och tekoppar få naturligtvis ej saknas.

Som bekant är det i städerna gängse bruk att vid festtillställningar i hemmen hyra porslin, glas och silfver. Ehuru onekligen nästan amerikanskt praktiskt, är detta likväl ej något idealförhållande och borde i ett solidt hus ej förekomma, om ej möjligen vid en supé för femtio personer och därutöfver.

Att porslinet före dukningen noga ses öfver, så att ej en spräckt eller kantstött tallrik må blifva synlig på bordet, och att allt omsorgsfullt torkas, torde väl ej behöfva sägas.

Vi öppna härnäst glasskänken och framtaga varsamt dess dolda skatter. Tanken ledes härvid på det där innersta rummet i bergakungens slott, där allt var af diamant. Kristall och åter kristall, i de mest konstnärliga slipningar, gnistrande som juveler och brytande ljuset i regnbågens alla färger — se där den förnämsta prydnaden för ett fashionabelt gästabudbord i dag! Jardiniärer, saladiärer, gelé- och fruktskålar böra vara af kristall,

— särskildt må nämnas, att de äro utan fot och hvila på spegelplåtär — och blomglas, champagnekannor och vinkaraffer likaledes af kristall. I förening med blommorna gör sig kristallen utomordentligt väl och förlänar åt bordet ett nästan trolskt utseende. Kommer därtill glasservisen. Hvad den bör innehålla? Jo, vattenglas, sherryglas, fiskvinsglas, champagneglas — vida skålar — och dessertvinsglas, samt för smörgåsbordet öl- och brännvinsglas. Ett af glasen väljes i rött eller grönt efter behag. Vackrast äro nog de slipade glasen, men de släta med guldmonogram och guldkant äro högst moderna.

Vid ett besök häromdagen i Kosta glasbruks utställningslokal, vid Stureplan i Stockholm, där allt, som ofvan blifvit omnämndt, fröjdar ögat, hade den, som skrifer detta, turen att sammanträffa med en kännare på kristallindustriens område. Han försäkrade, att äfven den vanaste blick har svårt upptäcka skillnaden mellan den gamla beprisade kristallen och vårt nuvarande inhemska fabrikat, och att, hvad det böhmiska glaset beträffar, detta ej till färgen blott, till klangen är det svenska öfverlägset. Efterbildningar efter införskrifna modeller blifva fullkomligt trogna. Det bör ju glädja hvarje fosterländskt sinnad kvinna, att vi äfven på detta område hafva en uppblomstrande svensk industri. Priset på de svenska fabriken ställer sig icke högre, utan snarare något lägre än på de utländska, då tullen medräknas.

Tvättningen och torkningen af kristall-pjäserna gör nog en husmoder klokast i att ej anförtro åt någon annan än sig själf.

Till sist återstår oss nu att mönstra innehållet i den förut omtalade ekkistan, där bordssilfret hvilar på sämskskinnsklädda fack, väl skyddadt för nötning och fuktighet, hvarför det ock, när det framtages, ser ut att komma direkte från guldsmeden. Att här allt vore af gediget silfver, vore utan gensägelse det finaste; men då en sådan uppsättning skulle representera ett ganska betydande räntelöst kapital och nysilfret har alldeles samma utseende, är det ju hvarken nödvändigt eller ens riktigt förståndigt att i en tid, då silfvervärdet är i oupphörligt fallande, men det arbetade silfret likväl ställer sig ganska dyrt, lägga sig till med allt för mycket i denna väg. Hvad vi ville föreslå vore en mindre uppsättning riktigt silfver för dagligt bruk, då det för ständig nötning utsatta nysilfret förlorar sig, samt en större uppsättning för tjugu-fyra personer, af nysilfver, att begagnas vid högtidliga tillfällen. Häri råde emellertid en hvar i egen sak! Vid inköp af nysilfver torde dock rådligast vara att se till, att man får bästa vara. Dufvas nysilfver anses mycket varaktigt, men är något dyrare än annat. Utom de gifna skedarna och gafflarna i olika storlekar, bör gärna i silfverskrinet äfven finnas en del nyheter, som vi vilja påpeka. Så t. ex. fiskgafflar och fiskknivar af en alldeles särskild konstruktion — knifbladet är af silfver —; cabaretgafflar med endast två klor, afsedda för smörgåsbordet, samt peppardosor och små förgyllda saltkar med sina äfvenledes förgyllda spadar, hvilka — jämte en liten låg strösockerskål om man så vill — placeras vid hvartannat kuvert och som f. n. undanträngt bordssurtouten. Hvad detta skrin för öfrigt skall innehålla, är ej så godt att minnas och uppräknas: soppslevar, säs-

skedar, ströskedar, ragoutskedar, fiskspadar, tårtspadar, sparristänger, dekorationsnålar s. k. *hateletter*, ostrongafflar, kräftknivar och fruktknivar (dessa båda slag af knivar ha som bekant silfverblad liksom fiskknifvarna). I detta sammanhang må äfven nämnas några ord om bordsknifvarna. Eskilstunaknifvarna äro de bästa på världsmarknaden, och göra vi oss onödig kostnad och omväg att taga dem från London, något som svenskar mer än en gång erfarit. Elfenbensskaft äro i alla afseenden att föredraga framför silfverskaft. Till sist nämna vi bröd-, ost- och smörknifvarna, drufsaxen, nötknäpparna och serveringsbrickorna och hoppas så, att vi ej må hafva glömt, åtminstone något väsentligt, af hvad till ett väl-försedt hus hörer, — på den afdelning här är fråga om nämligen — och må generalmönstringen härmed vara avslutad.

Från Iduns läsekrets.

Lek ej med kärleken!

I anledning af uppsatsen »Hvarandras lycka» af broder Edmund (Idun n:r 5), beder jag få säga några ord. Där »han» dröjer med det »frigörande», »förlösande» ordet, som broder Edmund talar om, där ligger ej en sann kärlek på botten — endast flirtation! Jag ville lägga hvarje moder på hjärtat att söka inplanta hos sina uppväxande söner och döttrar — i synnerhet sönerna, ty det är dock mest de som idka denna sport, — det orätta uti att leka med andras känslor! Jag vill berätta ett enda sorgligt fall af en dylik lek med känslor.

Min dotter blef vid helt unga år mycket fjasad af en ung man, hvilken snart nog tog hela hennes oerfarna, rika hjärta. Detta förhållande räckte i flere års tid. Inga löften hade gifvits, men blickar, handtryckningar och tusen andra små bevis talade mer än ord. Under denna tid hade de unga tu blifvit bosatta på skilda orter, men då de träffades, var allt som förr. Min dotter var med hela sin själ fäst vid den unge mannen och var hon *fullt* öfvertygad att förhållandet var det samma med honom. Ryktet visste ibland berätta, att han »slog» för den och den, men hon trodde *aldrig* ett ord däraf. Hon trodde på hans känslors uppriktighet och trohet lika fast som på sig själf!

En vacker dag kom där dock ett förlofningskort. Han hade blifvit »man i staten», glömt sin lilla flamma och hade nu förlovat sig. Detta kom så öfvervåldigande öfver henne, att hon sjuknade i en svår nervfeber. Hennes unga krafter segrade dock öfver sjukdomen. Den häfdes, ehuru hon själf helst önskade få dö. Men frisk blef hon aldrig. En tärande tvinsot tog henne ifrån oss, knappt mer än ett år efter hans förlofning. Där hjälpte ingen läkare, ingen medicin!

Därför, mödrar, vaken öfver eder uppväxande ungdom. Lären dem beakta, hvilken stor synd dylik lättsinnig flirtation är!

Lären dem betänka, att hela familjer (ej ensamt de direkta offren) kunna försänkas i djup sorg till följd af en dylik »lek med känslor».

Många af de unga försvara sig måhända med, att de aldrig gifvit något trohetslöfte och äro sålunda fullkomligt oskyldiga till, att den andra parten inbillat sig för mycket. Orättfärdigt för svar! De veta nog så väl, att deras blickar och tusen små andra bevis i handlingar sagt mer än ord.

Därför, mödrar, vaken öfver de unga!

En pröfvad moder.

I »flickhemsfrågan».

Det i Idun n:r 4 framställda »ett förslag att tänka på» synes mig väl värdt att beaktas och behandlas i detalj. Om det tillåtes en i saken intresserad att yttra sig öppet i denna fråga, så skulle jag vilja först taga den från dess ljusa sida, ty naturligtvis gifves här äfven en sakens fränsida.

Vi tänka oss nu en ung flicka, som står kanske ensam i lifvet och blott hänvisad till sig själf,

men med önskan att äga ett godt och till en del eget hem. Har hon råd till en bättre inackordering, så är ju allt godt och väl. På sina lediga stunder kan hon ju då få njuta af litet familjelif och måhända känna, att hon har en ersättning för föräldrahemmet. Men utan denna förutsättning blir hennes lif bra tomt och hon själf utan stöd.

Om nu, som afses med förslaget, tolf unga flickor bilda eget hem och hvar för sig »draga ett strå till stacken» för att göra det så angenämt som möjligt både i yttre anordning och intellektuellt hänseende, synes det mig, som skulle ett sådant hem ha all möjlig förutsättning att blifva till trefnad och glädje, men äfven i ekonomiskt afseende fördelaktigt — för hvarje dess medlem.

Alla dess medlemmar träffas efter dagens möda, trötta och kanske modlösa, men just den känslan att få vända sina steg mot ett eget hem bör verka uppfriskande. Så delgifver man hvarandra sina iakttagelser, och är man ej alltför själfvisk, gläder det ovillkorligen, om man kan locka fram ett leende eller jämna ut en rynka på ett bekymradt ansikte. Låt oss nu äfven antaga, att flere äro musikaliska, andra roade af läsning. En hvar har nog någon förmåga för att sålunda kunna bidra till att höja trefnaden. Under ett sådant glädt samlif bildas själen och när sin utveckling.

Kommer sjukdomen, den mörka gästen, till någons läger, visst är, att då många händer skola vara villiga att hjälpa och främst den, som åtagit sig det svåra, men sköna kallet att vara en vän och ett stöd för de unga.

Om nu en person af lust efter verksamhet, men ej af ekonomiska fördelar, skulle vilja ägna sig åt värden af ett sådant hem, så blir den närmaste och viktigaste frågan den: huru kunna få det samma till stånd?

Skulle man kunna vända sig till en seminarieföreståndare för att där söka de tolf och få hemmet så väl renommeradt som möjligt?

Och så kommer sakens fränsida. Att tillfredsställa de dagliga behoven i mat och dryck bör ju kunna gå för sig med de i förslaget uppgifna villkoren. En hvar förstår dock nog att här endast kan påräknas kraftig husmanskost.

Men ett ordspråk säger: »Så många hufvuden, så många sinnen». Här kan detta med skäl tillämpas. För att förekomma en sammanstötning af alla dessa viljor, fordras både kraft och energi, jämnmod och fördragsamhet, men enligt mitt förmenande skulle det ligga i hvars och ens intresse att göra hemlifvet så behagligt som möjligt och sålunda undvika alla konflikter.

Hvad saken har emot sig blir väl ändå ringa; andra kanske kunna upptäcka mycket, som väger emot ett sådant förslag, men — jag hoppas — icke öfverväger det goda, det kunde föra med sig för den ungdom, som har behof af ett hem och önskar äga ett godt sådant.

Skulle vara roligt att få se denna fråga ytterligare behandlad i Idun, särskildt hvad den ekonomiska sidan angår. Naturligtvis kan här ej inberäknas ved samt lön för en jungfru, utan efter min beräkning bör äfven till den i förslaget uppgifna summan tillkomma 300 kronor för dessa två poster.

Intresserad.

En bröllopsdag i Norden för tre hundra år sedan.

För Idun skildrad af *A. U. Bååth*.

(Forts.)

När alla träd in i stugan, där brudens släkt och vänner voro samlade, öfverlämnades med särskild ceremoni bruden till brudgummen. Bland annat upprepades och stadfästes för sista gången de giftermålsvillkor, hvarom talemannen och brudens målsman före trolofningens ingående öfverenskommit. Därefter tog talemannen till orda och talade nu »ut bruden»; hvarpå hon i sin ordning trädde hän till sina föräldrar, sade dem farväl och bad dem om förlåtelse, ifall hon någon gång förtörnat dem.

I vissa trakter af Tyskland har detta

vackra bruk bibehållit sig ända till våra dagar. Innan brud och brudgum, hvar i sitt hem, draga därifrån, knäböja de på ett vid dörren utbredt hvitt täcke och bedja sina föräldrar om förlåtelse för allt, hvarmed de möjligen kunna ha bedröfvat dem. Till afsked välsigna dessa sedan sina barn.

Vi ha af viss anledning uppehållit oss rätt länge vid denna bröllopsdagens början. Ty hvad var det, som egentligen försiggått? Därom kan intet tvifvel råda: det var den egentliga hufvudhandlingen i själfva det hedniska brölloppet, sådant detta omtalas i nordens fornsagor.

Detta bröllop inskränkte sig till, att den smyckade bruden fördes in i salen, där brudgummen väntat. Därpå skedde ett slags vigsel, i det man berörde brudens lif med en hammare, Midgårdsvärnaren Tors symbol, och sedan förnyade samt bekräftade de vid trolofningen gifna löften. Så tömde det nu äkta paret en bägere tillsammans, och därefter börjades med ifver det allmänna drickandet.

Nu, omedelbart efter brudens öfverlämnande, tog också här i bröllopsgården ett allmänt kalasande vid.

Dryckesvarorna spelade den viktigaste rollen. Också hette det i forntiden ej »hålla bröllop», utan »öldricka bröllop», liksom det ej hette »fira jul» utan »dricka jul».

Det grundliga underlag af dryck, brudgummens följe redan tidigt på morgonen fått i hans hem, blef nu ytterligare påökt.

Af varma rätter talas vid detta tillfälle endast om soppa; för öfrigt nämnes konfekt.

Hufvudvikten lades, som sagdt, på dryckesvarorna: brännvin, öl, mjöd, renskt vin och först och främst alla blandningarna af renskt, tillsatta med starka kryddor: lutendrank, klaret, hypokras.

I Helsingör uppstod 1570 det modet att bjuda gästerna vid detta tillfälle — före den stundande kyrkfärden — icke blott kalla dryckesvaror, utan äfven varmt vin med socker, ett slags morgontoddy, som tyckes hafva tilltalat borgerskapet mycket, men hvaremot borgmästaren Henrik Mogensens i oktober månad samma år utfärdade ett bestämdt förbud.

Verkan af denna morgonliflighet var den samma öfverallt och lätt att förstå. Öfver allt klagades det i nästan lika lydande uttryck öfver, att gästerna utgingo ur denna skärseld halft eller helt berusade.

I den hedna forntiden kunde detta sakförhållande tagas lättare, ty dagens hufvudhandling, bortgifningen jämte vigsel, var ju då redan fullbordad.

Men efter reformationen och i synnerhet efter år 1582, då det blef i lag påbudet, att kyrkligt bröllop skall hållas på själfva söndagen, gick detta oväsen icke längre an. Vid det sextonde århundradets slut begynte regeringarna i Norden att uppträda emot oskicket. En mängd kungliga förordningar från denna tid om nykterhets iakttagande på bröllopsdagens morgon finnes.

Men dessförinnan var det en något oklar församling, som talemannen, oftast prästen, hade att tilltala på morgonen före kyrkfärden, när han till sist uppfordrade alla att begifva sig till kyrkan.

De brölloppstal, som man ännu har i behåll, visa, att talemannen emellanåt begagnade sig af vissa småknep för att få den mer eller mindre berusade församlingen att bryta upp. Så kunde han t. ex. utropa:

»Närvarande kungl. m:t låter eder alla aftackas samt tjänsteligen veta, att vi nu skola bryta upp till kyrka.»

Visserligen tillfogas det i det skrifna utkastet af talet, att denna kungl. m:t var brudgummen själf, hvilken enligt tidens uppfattning njöt nästan kungligt anseende på denna sin hedersdag; men det var i hvarje fall ett ypperligt sätt att i en drucken församling skaffa sig gehör; och denna störtade sig säkerligen helt undersätligt på dörran och ut till de väntande hästarne.

I ett annat tal begagnar sig talemannen af ännu kraftigare medel för att få församlingen i väg till kyrkan. I slutet af talet ropar han alla i gevär: »Fanen är ute för att skada brudgummen; den lede äkten-skapsdjävulen ligger på lur vid vägen till templet. Därför alle man — först ett Fader vår! Så med hast i väg till kyrkan; fångkrut på bössorna, så att vi kunna smälla löst på honom under vägs!» Och så bar det i väg.

Målände beskriver den utmärkte danske forskaren Troels Lund, af hvars rika bidrag till tidens kulturhistoria förf. äfven begagnat sig, ett sådant tåg ifrån bröllopsgård till kyrka.

»Utaf detta virrvarr af smyckade kvinnor, orediga män, otåliga, springande och beundrande åskådare formades så småningom, liksom till följd af en inre lag, ett ordnad tåg, allt medan de första lösa skotten brunno af, ofta i farlig närhet af stråtaken. Färgrikt och icke utan värdighet buktade det sig fram genom gårdsporten ut på vägen. Ännu ej säkra på jämnvikten, stirrade de flesta med stel blick fram mot den båge, hästens öron för dem beskref, och endast få förmådde aktgiva på brudens lille broder ute vid yttersta vängaledet, där han tappert brottades med jämnåriga kamrater. Och dock kämpade han för allmänt bästa. Hans brottning var nämligen det försoningsoffer, som enligt gammal tro kräddes till trygghet emot det missödet, att bråk och slagsmål kunde under brölloppet uppstå ibland gästerna eller dräp-slag och dödshugg utdelas.»

Sålunda drog hela bröllopskaran åstad till kyrkan, där densamma, enligt rätt stränga lagbestämmelser, skulle infinna sig före högmässans början, d. v. s. allra senast kl. 9.

När högmässan och vigseln äro förbi, bryter det vigda paret upp från den oftast särskildt prydda brudstolen, där han och hon under brudmässan suttit i skygd af den brudhimmel, som uppburits af fyra ogifta släktingar, två manliga och två kvinnliga — denna brudstol, där, enligt folktron, äktenskapets lycka genom hvarjehanda tillfälligheter afgjordes, där det sålunda gällde såsom hufvudregel, att paret skulle hålla sig så tätt tillsamman, att ingen förmådde se emellan dem och alltså heller intet ondt skilja dem åt; hvarför de också under hela tiden skulle förblifva i denna ställning: den, som först synbarligen rödde sig ur den, skulle först dö.

När allt omsider var öfverståndet i kyrkan och tåget åter svängde in i bröllopsgården, ställde alla spelmännen upp sig vid husets ingång och togo med högljudda fanfarer emot brudgum och brud.

Dessa hade emellertid strax åtskilligt att iakttaga.

(Forts.)

Ur notisboken.

Åttioåringens födelsedagsfest. Den åldriga författarinnan fru *Fredrika Wennberg*, hvars porträtt och biografi prydde Iduns senaste nummer, firade på lördagen sin 80-års-dag (och 21 födelsedag) med en middag å Grand Hôtel, till hvilken inbjudits öfver ett tjugotal af hennes vänner och väninnor, bland hvilka märktes fru Josefine Wettergrund (Lea), bokförläggaren och fru Sigfrid Flodin, professor och fru Morell m. fl.

Vid middagen föreslog prof. Morell en välgångsskål för fru W., fru Wettergrund ägnade henne en varmhjärtad och med lifligt bifall mottagen versifierad hyllning, godsägaren Söderlund på Långbro i Brännkyrka framförde denna kommuns tacksamhet till fru Wennberg, och journalisten John Neander föreslog, med anledning däraf att Iduns nummer för veckan, innehållande fru W:s porträtt och biografi, vid festen utdelades i eleganta exemplar, en ytterligare skål för den åldriga värdinnan.

Pension åt aflidna fröken Wiel-Hansens moder. Sammansatta stats- och bankoutskottet har tillstyrkt, att riksdagen måtte bevilja den genom den sorgliga Helgeandsholmskatastrofen nyligen omkomna fröken Anni Wiel-Hansens moder, änkefru J. Wiel-Hansen, ett årligt understöd af 1,000 kr. under hennes återstående lifstid. Därförutom har riksdagshuskomitéen låtit såsom bidrag till begravningskostnaderna af byggnadsmedlen utbetala 400 kr.

En »kringelgumma». Änkefru *Anna Carolina Grevesmühl*, född *Berglund*, afled natten till i tisdags i Södertelge, nära 84 år gammal. Fru Grevesmühl var sedan omkring 50 år tillbaka innehafvare af det förnämsta bageriet för Telgekringlor, och hennes fabrikat hade marknad icke blott i vårt land, utan äfven i Danmark, England och Tyskland, ja, t. o. m. i Nordamerika och Afrika. Hon har också på sina kringlor förvärfvat sig en aktningvärd förmögenhet.

Damer pristagarinnor på stålsko. Vid Stockholms allmänna skridskoklubbs pristäffingar i söndags förvärfvade bland andra följande unga damer pris: *I damernas täfning. Kerstin Damstedt*, Stockholm, 1:a pris, *Valborg Lagergren* från Göteborg 2:a pris och *Emma Skoghund* från Göteborg 3:e pris. *I samökning. Emma Skoghund* 1:a pris, *Ingeborg Hallberg* 2:a pris samt *Valborg Lagergren* 3:e pris.

En af »de tre gracerna». I Nationalmuseum utställes för närvarande ett porträtt i olja af en af det gustavianska hovets mest omtalade skönheter eller »gracer», nämligen friherrinnan *Ulrika Eleonora von Höpken*, född *von Fersen*. Porträttet är måladt af Per Krafft den äldre, den gustavianska epokens bekante porträttmålare.

»Ulla Fersen», säger hofmannen friherre Gustaf Ehrensverd i sina dagboksanteckningar, »var den vackraste, den behagligaste och lifligaste af den tidens hoffröknar. Hennes skönhet gaf henne tusen tillbedjare och nästan lika så många oförsigtiga friare. De blefvo dock småningom slagna ur brädet af hertig Fredrik Adolf.» Den unge fursten förlofvade sig hemligen med henne och ämnade gifta sig. Men giftermålet förhindrades, såges det, af hennes farbror, den bekante Axel Fersen d. ä. Ulla Fersen blef i stället bortgift med friherre Nils von Höpken, en allt igenom oduglig och snart på alla sätt förfallen herre.

Det nu utställda porträttet, som tillhör baron C. Falkenberg på Lagmansö, ger med och trots sitt något sybaritiska tycke ett mycket älskvärdt intryck: ungdomligt öppet, glad, tindrande, godmodigt, korteligen, äfven här något af detta omstridda gustavianska solskimmer, som så lätt förflyktigas vid sededomarens stränga granskning, men som åtminstone alltid ägde så pass mycken verklighet, att det kunde inspirera konstnären liksom diktaren till att skapa idealbilder af gratie och esprit.

»Kvinnokraft» blir ämnet för ett föredrag, som fröken *Ellen Key* kommer att hålla å Vetenskapsakademiens hörsal nästa måndag. Den framstående föreläsarinnan skall därvid till bemötande upptaga de angrepp, som riktats mot henne med

anledning af hennes tidigare föredrag om Missbrukad kvinnokraft och om Naturliga arbetsområden för kvinnan.

Svenska konstnärernas förening öppnade i måndags sin femte utställning i Konstföreningens lokal vid Kungsträdgården. Utställningen som omfattar mer än ett hundratal taflor, mest landskap, innehåller flera goda alster. Främst bland alla och som ett särdeles utmärkt konstverk glänser grefve G. von Rosens porträtt af affidne lektor Pontus Wikner. Ensamt detta är värdt ett besök å utställningen.

En ungdomstidning,

som för sitt friska, omväxlande innehåll och sin rena, fosterländska anda vunnit såväl föräldrars och lärares varma erkännande som den unga publikens lifliga tycke, är *Kamraten, illustrerad tidning för Sveriges ungdom*. Den kan utan all tvekan betecknas som Skandinaviens förnämsta ungdomsblad. Ännu kunna alla nummer från årets början erhållas. om prenumeration med det första verkställas å närmaste postanstalt.

Teater och musik.

Kungl. operan har inom loppet af den senaste veckan framfört en debutant och en gäst. Debutanten var löjtnant *Forsell*, hvilken på onsdagen i nästföljande vecka uppträdde som Figaro i Rossinis opera »Barberaren i Sevilla». Hr F. förfogar öfver en välklangad bariton, som därjämte är jämn och bra skolad. Sångaren tyckes ock hafva densamma särdeles väl i sin makt. I spelet visar hr F. likaledes ganska goda ansatser, om ock gester och rörelser ännu röja nybörjaren. Debuten, som framkallade mycket lifliga applåder, torde ock kunna betraktas som särdeles lofvande. Hvad för öfrigt upptagandet af »Barberaren» beträffar, vilja vi särskildt framhålla hr *Johanson* för hans ypperliga framställning af don Bazils lilla parti. Berömvärdt var äfven fröken *Petrinis* utförande af Rosinas koloraturparti, hvarförutom hon i tredje aktens sånglekion utförde Skuggarian ur »Dinorah». Hrr *Strandberg* och *Brag* fyllde ock båda tillfredsställande Almavivas och Bartholos partier.

Lika välbetänt som det var att låta nyssnämnda debut gå af stapeln, lika onödigt torde man få anse hr *Danckwardts* uppträdande i Romeos parti i »Romeo och Julia» sistl. måndag. Hr D. äger få eller inga förutsättningar för att kunna tillfredsställande fylla detta alltigenom lyriska parti. Röstens tyckes ursprungligen hafva varit en bariton, men sångaren har åfäts att sjunga upp den till tenor, hvilket, utan att det rätt lyckats, haft till följd, att röstens i sin helhet blifvit ojämn och höjdtönen särskildt bristfälliga. Skall man för öfrigt uppträda i ett parti af sådan betydelse som Romeos, hvilket härstädes förut har en så förträfflig representant som hr Ödmann, bör man åtminstone hafva några kvalifikationer, så att man ej alltför mycket sticker af mot företrädaren. Här kan naturligtvis ingen jämförelse ifrågakomma mellan de båda. Denna operapris hade för öfrigt att uppvisa många bristfälligheter. Publikens var fåtalig.

Å k. operan repeteras för närvarande å Glucks »Iphigenia i Aulis» samt Halléns »Häxfällan».

K. Dramatiska teatern har med upptagandet af Fuldas »Talismanen» gjort en lycklig afvikelse från den vanliga repertoaren. »Talismanen» är ett sagospel på rimmel vers i 4 akter af Ludvig Fulda, fritt öfversatt från tyskan af Daniel Fallström, som här presterat ett alldeles förträffligt arbete. Stycket, som rör sig kring den gamla sagan om »Kejsarens nya kläder», är fullt af poesi och känsla, men ock af dräpande satir. Det är i dramatiskt hänseende väl byggt, men lider af brist på handling och förefaller stundom något tungt. Man följer det dock med intresse. Utförandet är, om man frånser konsten att tala på vers, i hvilken konst de flesta mer eller mindre stappla, som helhet sedt godt. Särskildt utmärkte sig hrr *Bäckström*, *Palme* och *Skånberg* som resp. Laban, Omar och konung Astolf af Cypern. Hr Bäckström var särdeles rolig som den gamle korgflätaren, sedermera grefven. Hr Palme gaf en synnerligt varm och tilltalande bild af den vise ynglingen Omar, innehafvaren af talismanen (här »konsten att alltid med glädje mod kunna säga sanningen»), och hr Skånberg var en mycket ståtlig och imponerande kungaskickelse; hr S. löste för öfrigt lyckligt sin ganska maktpåliggande uppgift.

Fru *Fahlman* gaf en god framställning af den stolta och högsinnade grefvedottern *Maddalena*. Som korgflätarens dotter *Rita* fyllde nog fru *Hartmann* och ganska tillfredsställande sin uppgift, om man och måhända skulle önskat något mera naturlig innerlighet och värme i framställningen. Af den ränksmidande öfverbefälhafvaren *Berengar*, en liten biröll, gaf hr *Hillberg* en särdeles god bild. Öfriga medspelande fyllde väl sina platser. Stycket är öfvermåladigt präktigt uppsatt med nya dekorationer, säkerligen något af det allra bästa, som vår skicklige dekorationsmålare hr *Grabow* åstadkommit, samt med nya lysande och präktiga kostymer från Berlin.

Att »Talismanen» gjorde lycka — en mängd inropningar förekommo, såväl af hufvudrollernas innehafvare som efter sista akten äfven af hrr *Fallström* och *Grabow* — låter sig ej förnekas. Vi taga ock för gifvet, att det rätt länge kommer att hålla sig uppe på repertoaren. Och ingen älskare af god dramatik bör försumma att se det samma. Det låter sig ock med fördel läsas och finnes redan att i hr *Fallströms* öfversättning erhålla i bokhandeln.

Södra teatern gaf i onsdags för första gången »*Wahlboms pensionat*», lustspel i 4 akter, efter en främmande idé af — r. Vi återkomma till denna premiére i nästa nummer.

Matiné gifves å Dramatiska teatern instundande söndag af teaterns regissör hr *Axel Roos*. Programmet upptager *Blanche's* gamla välkända lustspel »*Herr Dardanell* och hans upptåg på landet» med ingen mindre än vår populäraste skådespelare hr *Gustaf Bergström* i titelrollen.

Hr Hjalmar Frey, kejsarlig operasångare från Petersburg, gaf i tisdags konsert i Musikaliska akademiens stora sal och vann med densamma en lika välförtjänt som storartad framgång. Hr F. är en betydande konstnär. Han förfogar öfver en ypperlig basbariton, jämnt utbildad och förträffligt skolad, och i föredragningskonst står han oupphunden af alla de sångare man under de senare åren haft tillfälle höra härstädes. Ett så förträffligt *mezza-voce* som hans torde höra till sällsyntheterna. Att sångaren med denna härliga, klangfulla stämma, med sitt varma, känsliga och rikt nyanserade föredrag skall vinna segrar utan tal, ligger för öppen dag. Ett ovanligt ståtligt och tilltalande yttre minskar naturligtvis ej totaltrycket.

Programmet upptog ett par arior af *Verdi* och den ryske operakompositören *Glinka*, vidare en romans af *Liszt*, »*Landsknektens visa*» af *Valentin*, *Don-Juan-serneaden* af *Tschakowsky* samt *Arbergs* »*Med dina blå ögon*», som måste omtagas, och *Rubinsteins* poetiska »*Asra*». Utom programmet sjöng hr F. ett par finska folkvisor och *Lindblads* bekanta »*Brusande, vilda ström*». Bifallet steg efter hvarje nummer och öfvergick slutligen till fullständig entusiasm, som tydligt sade, att hr F. vid sin nästa konsert har att påräkna en betydligt fulltaligare publik än vid denna första konsert.

Hr *Zetterqvist* lämnade ett förträffligt biträde genom sitt utmärkta utförande af adagiot ur *Paganinis* h-moll-konsert och *Brahms-Joachims* ungerska dans, som måste omtagas.

Konserter. Tyska operasångaren *Paul Bulss* gifver konsert härstädes instundande onsdag den 11 dennes.

En konsert, som nog torde komma att varda en af säsongens förnämsta musikställningar, gifves den 19 dennes af prof. *Franz Neruda* och hr *Salomon Smith* med benäget beträde af ingen mindre än grefvinnan *Math. Taube*. Alltså trenne af våra förnämsta storheter på konsertmusikens område. Mera behöfver ej sägas.

Redan instundande tisdag gifver fröken *Sigrid Carlheim-Gyllensköld* konsert, också med biträde af grefvinnan *Taube*.

En liten hvardagshistoria.

För Idun af

Sophie Linde.

(Forts. o. slut.)

»Hvilken ljuflig dag det varit — jag kan knappast tro på en sådan lycka.»

Fru Skog lutade sig med välbehag tillbaka i den bekväma länstolen, som var

framdragen till ett af fönstren i det stora, vackra gästrum, som blifvit upplåtet åt henne.

»Det är en skön dröm,» tillade hon, »och jag är rädd att vakna upp ur den igen.»

Hon såg nästan ängsligt på Annie.

»Nej, mor lilla! Någon dröm är det inte, utan rama verkligheten. Luta dig fram och se på den vackra utsikten. Se, där skymtar sjön fram emellan de mörka löfmasorna och glittrar i aftonsolen. Och där finnas neckrosor, du mor — du tycker ju om sådana? — fastän inte i blom ännu. Jag har redan varit dit ner och förvissat mig därom.»

Annie var sysselsatt med att ordna sina och moderns kläder i lådor och skåp, men afbröt sitt göromål emellanåt för att gå fram till sin mor och göra henne uppmärksam på någon särskildt vacker punkt i landskapet.

Men deras tète-à-tète afbröts, då dörren ut till förstugan öppnades och ett blondt flickhufvud stacks in genom öppningen.

»Får jag komma in?» frågade en blyg liten stämma.

»Hjärtans gärna,» svarade Annie, »— men hvar har du Rosa?»

»Hon står i förstugan och törs ej gå längre. Hon är så rädd för att gamla tant skall bli ledsen.»

»Den lilla token!» Annie öppnade dörren. »Kom, barnet mitt,» sade hon. »Gamla tant är ej alls farlig och tycker mycket om små snälla flickor.»

Nu kom äfven Rosa in, och snart voro båda flickorna i färd med att hjälpa Annie att packa upp. Rummet genljöd af munttra röster och klingande små skratt, så att »gamla tant» borta vid fönstret alldeles glömde bort att se på insjön, för att i stället blicka in i tre par strålände ögon.

»Nej, hvilket muntert lif här är!»

Det var brukspatronen, som gick förbi det öppna fönstret och måste stanna för att se hvad som var på färde.

Han lade armarne på fönsterbrädet och såg in i rummet.

»Jag kunde just tro det. Ni har fått de båda små bråkmakarne hitin till er, fröken Annie.»

»Ja, de hjälpa mig så snällt med upppackningen.»

»Men de trötta kanske ut er mor?»

»Ack nej,» svarade fru Skog i Annies ställe, »det är tvärtom riktigt uppfriskande att se deras barnsliga glädje.»

»Det är så skönt att vara här,» tillade hon med en tacksam blick på brukspatronen.

»Det gläder mig, om ni finner det så.»

»Har ni slutat snart, fröken Annie?» frågade han därpå. »Jag är rädd för, att tant Emelie väntat med teet nu en god stund.»

»Åh, det var sant! — det skulle vi säga till om,» ropade båda småflickorna med en mun, »men vi glömde alldeles bort det.»

Och båda två skrattade de åt sin glömska. Stackars tant Emelie hade tydligen ej lyckats att sätta sig i respekt hos de små yrhättorna.

»Hvad skall man göra med ett par så illa uppfostrade barn?» sade brukspatronen med komiskt allvar. »Så, marsch ut genom fönstret och sedan genast till tant Emelie för att be om förlåtelse.»

»Förlåt mig, fru Skog, att jag tar dem den här vägen.»

Då han väl fått ut sina små flickor ge-

nom fönsteröppningen, ropade han inåt rummet till de båda fruntimren:

»Välkomna efter — en lämpligare väg!»

Sommaren led till sitt slut. En ljuflig sommar hade det varit för fru Skog och Annie, hvilka båda — ovana som de voro vid landtlifvet — njutit af alla dess behag med en mottaglighet och känslans friskhet, långt utöfver det vanliga måttet.

Under de gångna veckorna hade fru Skog och tant Emelie närmast sig allt mera till hvarandra, och medan Annie var sysselsatt med sina små elevers undervisning i skolrummet, sutto gummorna ofta under ett lummigt träd i parken, språkande om gamla och nya tider, under det att deras fingrar förde nålen eller strumpstickorna. Fru Skogs ögon voro nu så friska, att hon kunde återtaga några af sina gamla sysselsättningar.

Brukspatronen hade ej ännu kommit åter från sin utländska resa, men väntades hvarje stund, hvarför man också var sysselsatt med att putsa, feja och göra allt i ordning till hans mottagande.

Inom hus skurades och dammades, och i trädgård och park gingo krattan samt saxen dagen lång.

»Valter har ej många fel,» sade tant Emelie, där hon i dag satt på gungrädet utanför köksfönstret och skalade äpplen, »men ett af hans förargligaste är att han aldrig låter en bestämdt veta, när man får vänta honom, utan kommer öfver en som regnskuren en aprildag.»

»En äppelkaka ska jag ändå ha i ordning, ifall han skulle komma redan i dag,» tillade hon och skar så energiskt itu ett äpple, att halfvorna hoppade åt hvar sitt håll och trillade utefter hennes stora, rödrandiga förkläde ner i sanden.

Fru Skog, som också hade sitt knä fullt af frukt, skulle just gifva ett svar, men sprang i stället så häftigt upp från sin plats, att äpplena rullade utåt sandplanen.

»Jaså,» sade brukspatronen — som kommit fram bakom de båda fruntimrens rygg, utan att de märkt det, och nu stod framför dem med sin bredskyggiga hatt hopvikt i hand — »jag kommer just lagom, märker jag, för att förhindra tant Emelie att alldeles svarta ner mig inför min ärade gäst. Och fastän äppelkakan ej är färdig, så är jag kanske välkommen ändå.»

De båda gummorna kommo sig knappast för med att svara, så öfverraskade voro de.

»Jag hoppas, att allt står väl till här med er alla; med mina små flickor och — fröken Annie?»

Tant Emelie fick nu ändtligen igen målet.

»O, du stygga gosse, hvad du skrämde mig!» ropade hon och sökte att göra sina händer lediga till en hjärtlig omfamning. »Du kom ju riktigt som en lefvande illustration till mina ord.»

»Ja, dessvärre,» svarade brukspatronen skrattande. »Ni får nu se mig i min rätta ondskefulla gestalt, fru Skog, och det är lyckligt, ifall jag åter kan reparera mitt anseende.»

»Men hvar hålla småflickorna hus?» tillade han.

»I skolrummet. Skall jag ropa dem?»

»Nej tack! Låt mig söka upp dem själf för att se, hvilken effekt mitt plötsliga uppträdande kommer att göra på dem.»

Fönstren i det stora, treffiga skolrummet stodo på vid gavel, och som de vette utåt

Tandläkare dir Geo. Forssmans Tandpulver, två Slag, Tandpasta, Tandtinktur
 nya pröparat för tandernas vård.

trädgården, var luften därinne mättad med blomdoft.

Gardinerna rördes af vinddraget och det varma solskenet låg i breda, glänsande strimmor öfver golvet. Det var ett behagligt rum, och den lefvande gruppen i dess midt minskade ej dess behag.

Rosa och Lilly sutto lutade öfver sina griffeltaflor vid det runda bordet, och Annie stod bredvid dem. Med en liten grön kvist jagade hon bort några vetgiriga flugor, hvilka fått lust att på nära håll studera de kantiga hieroglyfer, som de båda flickornas fingrar ritat.

Ingen af dem märkte, när brukspatronen kom in, och han stannade en stund i dörren för att förnöja sig åt den vackra gruppen.

»Lillys tal är rätt, men Rosa tycks inte vara säker på sin multiplikation. Låt se om du själf kan ta reda på, hvar felet finns. Tre gånger fem är...»

»Tjugosju!» inföll brukspatronen borta vid dörren.

»Pappa, pappa!» ropade båda flickorna med förtjusning. »Ack, så roligt att pappa är hemma igen, men...»

»Men?» — de hade båda klängt upp i hans famn, och han hade all möda att med sina starka armar hålla dem kvar där — »men?» — Ges det också ett men i den roliga tilldragelsen?»

»Ja,» sade Lilly mycket vist — hon hade nu kommit på fötter igen — »det är så ledsamt — att också pappa glömt multiplikationstabellen.»

»Var det ingenting värre,» sade fadern,

hjärtligt skrattande, »så kan nog den saken hjälpas.»

»Spring nu ner i parken,» tillade han, »efter min stora resväska, som står under kastanjen borta vid kullen. Men bär den mycket försiktigt, ty den innehåller ömtåliga ting.»

»Hvarför har du ställt den så långt bort,» frågade Rosa, »var den mycket tung?»

»Kanhända. Men nu inga vidare frågor. Ett, tu, tre — marsch!»

Rosa och Lilly flögo med fart ut genom dörren och slog den i lås efter sig.

Borta vid bordet stod Annie ännu kvar och fingrade på sin lilla kvist. Detta var förvånande olikt den resolverade, praktiska Annie, och allt sedan hon fick syn på brukspatronen, hade hon blifvit röd och hvit om hvarannat.

Nu närmade han sig henne och räckte henne handen.

»Vill icke också ni, Annie, ge mig en välkomsthälsning, eller är ni kanske ej glad öfver att återse mig?»

»Jo, mycket glad.»

»Se mig rätt in i ögonen, och säg det ännu en gång.»

Annie dröjde, men sade därefter beslutamt:

»Det är mycket roligt, att ni har kommit åter.»

»Äfven om jag ej kan multiplikationstabellen?»

»Ja, äfven då.» De logo båda.

»Vill ni på lediga stunder lära mig den?»

Annie såg blygt och frågande på honom, oviss om hvad han menade med sitt skämt.

Men det hade nu kommit ett djupt allvar öfver brukspatronens manliga drag.

»Ni vill ju det. Den och ännu mycket mera. Vill ni lära mig att bli god och gudfruktig, som ni själf är. Och vill ni till gengäld taga en redbar mans varma kärlek?»

Redan länge hade Annie vetat, att hvad som nu erbjöds henne skulle göra henne mycket lycklig, och hon svarade med att tillitsfullt lägga sin hand i hans.

Han drog hennes arm inom sin och tryckte den ömt intill sig.

»Tack,» sade han enkelt. »Och nu gå vi ut till våra gummor och se, hvad min de komma att göra.»

Men fru Skog och moster Emelie hade redan försvunnit från gungbrädet in i kökets mystiska regioner, där de som bäst sysslade med äppelkakan.

På afstånd, under de lummiga träden, syntes småflickorna, bärande väskan emellan sig, försiktigt, som om den varit af sköraste glas.

»Hvilka snälla små flickor,» sade brukspatronen. »Icke sant! De skola ej komma att göra dig allt för mycket hufvudbry?»

Innehållsförteckning:

Anna Douglas, f. Ehrensverd. (Med porträtt). — Mor; poem af Nonny Lundberg. — »Bed med oss, mamma!» af S-m. — Sen vår; skiss för Idun af Hedvig Indebetou. — »Diana». — När man skall hålla gästbud. ... Några praktiska vinkar för unga husmödrar af Ellen Bergström. III: Bordsserviserna. (Forts.). — Från Iduns läsekrets: Lek ej med kärleken! af En pröfvad moder. I »flickhemsfrågan»; af Intresserad. — En bröllopsdag i Norden för 300 år sedan; för Idun skildrad af A. U. Bååth. (Forts.). — Ur notisboken. — Teater och musik. — En liten hvardagshistoria; skiss för Idun af Sophie Linge. (Forts. och slut). — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Redigeras af Sophie Linge.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Bref med fyrtiofem inkapslade geografiska namn.

Skönsta Maritana!

Sist skref jag i sken, ingenting hann jag omtala och jag riktigt skäms, när jag tänker på Helena och så oartigt jag burit mig åt mot henne. Apelsinmarmeladen har jag visst tackat för, men ej ett ord för löftet om plommonsylt och ej heller för de blommande växterna.

Hur onaturligt tomt det måste vara i ert hem, sedan så många rest. Nu lefva ni väl af smör, sill och potatis, ölsupa, risgrönsmat och dylikt, som du drömde om i somras, när vi under »krig i fred» sutto under linden så många flera, än ni annars bruka vara, och du önskade stiltje i matbekymren — men husa byta ni ju, och annan oro dessa veckor gör dig nog hvilans stridig.

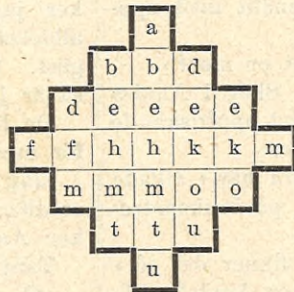
Tänk Anton och Ulla, som till sist fingro hvarann! Gärna lär ej gamle byggmästaren bifallit. Af deras hem har jag sett en fotografi, Ume elf flyter där fram, sjö syns dock ej från fönstren.

Skrala voro alla på Boda, då de sist skrefvo, senare underrättelser voro bättre, men Gustafs näsa hade varit i fara och på något skåp var dörren i olag, så där hade Viktor skadat ett finger. Emellertid, om

ingenting komme mellan, skulle de fara bort. Myra har hitkommit, Augusta är i hänryckning. När jag var däruppe låg baby och sof i andra rummet, lilla flickan är en duk-tig tös, ser bra ut gör hon ock, har nästan mors ögon. Hälsa nu mycket till mormor, alla de andra i gemen. Af orsak som du sedan får höra blir din tur inte nästa gång att få bref från

b-g.

Diamantgåta.

1) Bokstaf, 2) kroppsdel, 3) saknad af någoting nödvändigt, 4) profet, 5) äger den längsta svans, 6) adjektiv, 7) bokstaf.

Maj.

Anagram.

1:sta ordet.

Det var en gång en gosse — Som många är' väl det — Han hade en mitt första uti fickan, Och att en så'n kan bränna, Ju hvarje gosse vet, Ja, noga räknadt kanske äfven flickan; Så ger han sig ut på en liten upp-täcktsfärd, Helt nöjd och belåten med hela sin värld.

2:dra ordet.

Han kom så till ett fönster Och såg sig där omkring, Bland andra böcker låg där ock mitt andra.

Den var defekt och sliten Samt värd just ingenting Men i hans ögon icke just att klandra;

Och tänk hvad alla pojkar sig skulle »öfver ge», När de ibland hans böcker en dylik finge se!

3:dje och 4:de orden.

Utkommen ifrån boden, Ömt bärande sin skatt, Han gick så stolt vid ån som flöt i staden.

Då kom mitt tredje häftigt Och tog i boken fatt Samt ryckte obarmhärtigt uti bladen. Och snart till gossens fasa den uti vattnet sam, I sällskap med mitt fjärde som också där drog fram.

5:te ordet.

Hvem mäktar troget skildra Vår gosses häpna min, När så hans skatt den kära gick förlorad;

Hans ansiktsmuskler drogos Ihop till sorgset grin, Förlusten såg han tusenfald förstora;

Man får ej därför undra, om han med sorg och gråt Sig önskade att sitta uti min femtes båt.

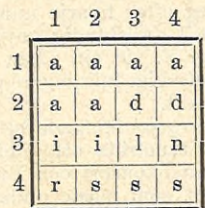
S. L.

Versgåta.

Rätt ordnade bilda nedanstående ord en sjuradig vers ur ett poem af en svensk skald:

fälla, att, genom, är, mojnadt, de, storm, en, lugnt, ankaret, brus, och, härligt, i, bärga, i, lä, vik, ljuffigare, seglet, och, fjärdarne, sakta, mot, ställa, bränningarnes, öfver, kosan, sus, vida, glida, och.

Fyrkantsgåta.

1) På ängen, 2) i brödet, 3) forn-nordiskt namn, 4) i Valhall.

S. L.

Lösningar.

Logogrifyn: Skottdagen; onsdag, dosa, tak, nakot, tand, kotte, as, sned, Gade, skot, Aten, Aden, skogen, dask, dok, dank, sank, Oden, skena, kanot, Sko, dog, stek, natt, skolta, Oka, god natt!

Charaden: Damernas fria val.

Ifyllningsgåtan: Den tjugufjärde februari. 1) Decimaltum, 2) dunbolster, 3) hertigdöme, 4) rättjägare, 5) västkusten, 6) vedhuggare, 7) Westerlund, 8) stenografi, 9) hönspastej, 10) stickelbär, 11) järnbärare, 12) saltsjöbad, 13) Australien, 14) köpmansfru, 15) armenierna, 16) skogsbrand, 17) lagbrytare, 18) struntprat 19) skadestånd, 20) inländare.

